

לא כְּבָרוּשׁ

לא כְּבָרוּשׁ,

לא בְּבַת אָחָת, לא כְּלִי,

אֶלָּא כְּדָשָׁא, בְּאֶלְפֵי יְצִיאוֹת זְהִירוֹת־יְרֻקוֹת,

לְהִיּוֹת מְסַמֵּר כְּהַרְבֵּה יְלָדִים בְּמִשְׁחָק

וְאֶחָד מְחַפֵּשׁ.

וְלֹא כְּגֹבֵר הַיְחִיד,

כְּבֶן־קִישׁ, שְׁמִצְאוּהוּ רַבִּים

וְעָשׂוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ.

אֶלָּא כְּגֹשֶׁם בְּהַרְבֵּה מְקוֹמוֹת

מְעַנְנִים רַבִּים, לְהִתְחַלְחַל, לְהִיּוֹת שְׁתַּיִי

פִּיּוֹת רַבִּים, לְהִיּוֹת נְשׂוּם

כְּאֹוִיר בְּשָׁנָה וּמְפֹרֵר כְּפִרְיָהָ בְּאֶבִיב.

לֹא הַצְּלִצוּל הַחֵד, הַמְעוֹרֵר

בְּשַׁעַר הָרוּפָא הַתּוֹרֵן,

אֶלָּא בְּדְפִיקוֹת, בְּהַרְבֵּה אֲשַׁנְבִּים

בְּכַנִּיסוֹת צְדָדִיּוֹת, בְּהַרְבֵּה דְפִיקוֹת לֵב.

וְאַחַר־כֵּן הַיְצִיאָה הַשְּׁקֵטָה, כְּעֶשֶׂן

בְּלִי תְרוּעָה, שֶׁר מְתַפְטֵר,

יְלָדִים עֵיפִים מְמִשְׁחָק,

אֶבֶן בְּגִלְגָּלִים הָאֲחֵרוֹנִים

לְאַחַר הַמוֹרֵד הַתְּלוּל, בְּמָקוֹם שְׁמֵת־חֵיל

מִישׁוֹר הַתּוֹרֵר הַגָּדוּל, אֲשֶׁר מְמַנֵּי,

כְּתַפְלוֹת הַמְתַקְבְּלוֹת,

עוֹלָה אֶבֶק בְּהַרְבֵּה רַבּוּא נְרַגְרִים.

ט. כרמי

מתוך: שירים (והדמיות) בעל-כורחי, 1994

5.

היום נודע לי שאני סופני.

לא סופי –

מסתפק במועט, מתמכר, מתנזר.

לא סוף –

להט מתהפך ומסגור.

לא סופן –

שני תמיר ומתקמר.

ולא סופה –

רוח גדולה, לבער ולטהר.

אלא סופני.

סוף אני.

12.1.94

א.

אל תחינני. הקורא, לתהות על סוד שיחו
של סדר השירים הזה, מדה מממת
של משמעות וכנות-בכיכול
אל תבקש. לא כל שורה רומזת רמז.
העיר היא עיר. הרחוב רחוב.
האור הוא אור. התשכה ברורה כשמש.

העיר היא עיר. אף כי ברור שלעיתים
העיר היא איש. האיש הוא זמן, הזמן הוא קרן.
יש חלוסים בדרך כלל, כי שום פטיש
עוד לא קבע כאן מסמרוז. אין להכחיש
שכלי סמלים-השאלות שיר און
ואף כי עץ זרק בזוץ מוצף כתסים,
הרי גם הוא נהנה אם יש דמו חניש
או סמל, המעירים אותו כמטר שמים.
-- יש ענן רב בהשאלות. אך גם בהן אין להקריז.
שמן, כל המרבה מכעיס
את הדברים, והם נסים, נושאים רגלים.

ב.

לכן אל נא נראו: את השורות והמילים,
כאלו הן רק חרץ שמקוף
את החכיון בו המשלים פוגשים בנמשלים,
כדי לפל איש על צוארי אחיו.

אם אין השיר אומר דברים נוסף על אלו:
שנקבעו מלרשים בכתב,
אין זה תמיד סמן שחברים הם בתוך סמל,
זה לפעמים פשוט סמן שהם נותרו מחוץ לדרך.
שהם נותרו בחוץ. שנים אולי בספר
אחר של מחבר אחר. והיניעה לשוא.

ג.

בכלל אפשר שרק מתוך הרגל (ועקב
מדה של זחיחות-דעת) אין השירה שואלת
אם באמת תמיד שזה היא את החקר
והעיון בכל דבור שהיא אומרת.

גם מחבריה של שירה (הם בעקר)
אולי ראוי להם לא לדבר בה ברעדה, כאלו
בכל קוצו של חנוכה-אזי נרסה אז מחיקה
בוראה היא עולמות אז כוונריבה אותם חלילה.

יש מקרים בהם כמו בוראו: היא יש מאין
והיא עולם מלא. כן, יש מקרים, וזאת
דוקא בזמן שהיא כמעט שזכחת מה היא,
בזמן שהמבנה או המקצב אשר לבית
או משמעות האותיות-הקוליות
אינם עקר, בזמן שהיא כלה עינים
או פה צועק, או דם אוהב, או פחד, או נרועות
חובקות ונחוקות ואמיצות, או צפרנים
נאחזות, או כס משפט בראש חוצות, ישנן שעות
שהיא כזאת.

אכל מחוץ לכך ופרט לכך
ראוי להתיחס אליה יזוס מפכות.

כדאי לראות אותה בדרך כלל כתופעה
פילית שכיחה, לא נרלית ולא תמיד קובעת,
כגון כתיבה תמה, שלפעמים אור השרפה
אשר ברקע משנה לה דק בן של טרוף-דעת.

כתיבה שבועליה ככר ידע שאולי דיה
אם מנסה היא לגלות לא את שרשי פרדס הנהיה
כי אם את התפוח ונלרי, את המנפעת,
שאל תוכה משר אווה תחוח מן העץ.
ואת העץ עצמו, אולי און הירח
שמעליו ואת החי שעה שהוא נעץ
שזו בפרוי, וקצת פרטים - איך הסביבה נראת
ואימתי זה מתרחש ומתארע.